

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Balejové a soudců Mgr. Heleny Nutilové a JUDr. Ing. Zdeňka Strnada, Ph.D., v právní věci žalobce **Mgr. F.B.**, bytem X, zastoupeného JUDr. Jaroslavou Krybusovou, advokátkou AK České Budějovice, nám. Přemysla Otakara II. č. 58/16, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství Brno**, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí ze dne 04.03.2014 čj. 5561/14/5000-14303-701514, **t a k t o :**

Žaloba se z a m í t á.

Žalovanému se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného shora uvedeného jednacího čísla, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Finančního úřadu pro Jihočeský kraj ze dne 08.08.2013 čj. 1558903/13/2201-24804-302426, jímž byla žalobci za zdaňovací období I. čtvrtletí roku 2010 doměřena daň ve výši 384.549 Kč a stanovena povinnost uhradit penále ve výši 69.709 Kč a toto rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce namítá, že daňová kontrola nebyla řádně zahájena dle ustanovení § 87 daňového řádu. Důvodem vydání dodatečného platebního výměru byla skutečnost, že žalobce neprokázal, že snížil uplatněný nárok na odpočet veškerého majetku, který byl k datu zrušení registrace jeho obchodním majetkem, u kterého uplatnil nárok na odpočet daně nebo jeho část dle § 74 odst. 6 zákona o dani z přidané hodnoty. Dle správce daně žalobce evidoval ke dni 31.12.2005 zásoby ve výši 1.954.101 Kč. Žalobce ovšem neprokázal, že tyto zásoby byly znehodnoceny a vyvezeny na skládku, tedy že tyto zásoby evidované k 31.12.2005 byly částečně vyřazeny z obchodního majetku likvidací v roce 2006 a 2007. Žalobce prokázal pouze prodej části zásob v roce 2009. Správce daně nepochybně, že sklad látek byl zasažen záplavami, zpochybnil však, že tyto zásoby byly zlikvidovány a neexistovaly v obchodním majetku ke dni zrušení registrace plátce DPH. Vnitropodnikovou směrnicí č. 5 správce daně nepovažoval za důkazní prostředek, který by prokázal likvidaci zásob metrového textilu. Poukázal na rozpor v inventurním soupisu zásob, kdy není prokázáno, že látky byly zlikvidovány na skládce vzhledem k tomu, že vážní lístky neprokazují nic jiného, než že byly vystaveny na společnost VARIACE s.r.o. Správce daně má za to, že bylo prokázáno, že ze zásob evidovaných ve výši 1.954.101 Kč žalobce prodal zásoby ve výši 404.334 Kč. S těmito závěry správce daně žalobce nesouhlasí. Na počátku roku 2006 žalobce zásoby jako neprodejné vyřadil z evidence zásob a tyto nadále evidoval jako odpad. Žalobce prokázal, že prostory, kde byly uskladněny látky, byly zasaženy povodněmi, namočené zboží bylo znehodnoceno. Toto žalobce prokázal fotografiemi a potvrzením o zásahu povodňové vody. Poukázal na to, že skladování zboží v nevyhovujících prostorách vede k vyblednutí barev, nemódnosti zásob a tím pádem i k jejich neprodejnosti, proto je přestal evidovat. Žalobce vypracoval likvidační protokol a neprodejné zásoby takto zlikvidoval, nebylo jeho povinností prokazovat likvidaci zásob jinak než zápisem, který předložil. Doměrek DPH za zásoby, které následně zlikvidoval, nárokoval v letech 2000-2005. Pokud správce daně poukazuje na povinnosti plátce daně snížit nárok na odpočet daně při změně režimu, tak toto je upraveno v § 74 zákona č. 235/2004 Sb. v bodě 6. V tomto ustanovení je zakotveno, že při zrušení registrace plátce je povinen snížit uplatněný nárok na odpočet daně u majetku, který je k datu zrušení registrace jeho obchodním majetkem a u kterého uplatnil nárok na odpočet daně nebo jeho část. Znamená to tedy, že tato část se týká majetku, který byl v daném čase v obchodním majetku daňového subjektu. Žalobce proto tvrdí, že k tomuto datu žádný obchodní majetek neměl, a proto také žádný nárok na odpočet nesnížil. Vzhledem k tomu, že s ukončením nákupu zboží a přerušením podnikání veškerý majetek zlikvidoval, neměl z čeho snižovat daňový nárok.

Základem doměření daně z přidané hodnoty je tvrzení, že žalobce měl k datu zrušení registrace daně z přidané hodnoty obchodní majetek ve finanční hodnotě roku 2005, což odporuje realitě, že zásoby byly znehodnoceny, bylo doloženo. Správce daně se nepokusil stanovit aktuální hodnotu tvrzených zásob ke dni doměření daně, zcela prokazatelně nedošlo k prodeji zboží. Jen znalecký posudek by mohl určit časovou hodnotu zboží s ohledem na míru opotřebení, zničení, zastaralost a nemódnost zboží, pokud správce daně rozporuje likvidaci zásob. Žalobce k dispozici žádný obchodní majetek, který by byl reálně uplatnitelný na trhu, neměl, žádné tržby z kvalitních zásob neinkasoval a jestliže oddaloval odvoz zboží na skládku, nelze činit závěr o tom, že by ke dni zdanitelného plnění měl obchodní majetek, který by DPH podléhal.

Žalobce má za to, že se žalovaný nevypořádal s prokazatelně existujícími důkazními prostředky, zejména s inventurním soupisem zásob ke dni 31.12.2008 a k 31.12.2009, ke skladu zásob za rok 2009, fakturou č. 1/2009, č. 2/2009, stvrzenek o úhradě a výdajovými pokladními lístky.

Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby. Daňová kontrola byla řádně zahájena, což vyplývá z protokolu ze dne 10.11.2011. Žalobce k datu 31.12.2002, ve kterém došlo k povodním (srpen 2002) vykázal stav zásob ve výši 418.367 Kč, ovšem k datu 31.12.2005, kdy přestal zásoby zboží pro údajné znehodnocení jako zboží evidovat, vykázal zásoby ve výši 1.954.101 Kč. Z daňových přiznání od roku 2002 vyplývá, že zásoby zboží byly pořízeny převážně až v roce 2003 a 2004, proto nemohly být znehodnoceny povodněmi z roku 2002. Žalobce uvedl, že přistoupil k likvidaci z hygienických důvodů a že většina zásob byla v letech 2006 až 2007 postupně zlikvidována vyvezením na skládku. O tom byly sepsány likvidační protokoly, což je v rozporu s jeho vyjádřením ze dne 31.10.2012 i odvoláním, kde žalobce tvrdí, že likvidace veškerého zboží evidovaného k 31.12.2005 proběhla až v roce 2009, což bylo doloženo likvidačními protokoly ze dne 02.03.2009 a 11.03.2009 a 3 kusy vážních lístků, na nichž je však jako předávající uvedena společnost VARIACE spol. s r.o. Žalobce uváděl, že k likvidaci metráže textilu poškozenou během povodní přistoupil z hygienických důvodů. Předložená „Směrnice k vyřazení poškozené metráže“ po povodních je však datována dnem 20.12.2005, tedy až o 3 roky po této živelné události, přičemž podle jeho pozdějšího tvrzení mělo dojít k likvidaci až v březnu 2009. Tato časová neshoda činí jeho tvrzení nevěrohodným. Kromě toho žalobce měnil svá tvrzení týkající se období, ve kterém měly být zásoby zlikvidovány. Nejprve uváděl, že stalo se tak v roce 2006 a v roce 2007 a následně předložil doklady o likvidaci zásob až v roce 2009. Správce daně i žalovaný postupovali dle § 74 odst. 1 a § 7 zákona o dani z přidané hodnoty. Žalobce neprokázal, že zásoby látek v hodnotě 1.549.737 Kč byly vyřazeny ze zásob a že došlo k jejich fyzické likvidaci z důvodu jejich znehodnocení. Tedy neprokázal, že v souladu s § 74 odst. 6 zákona o dani z přidané hodnoty snížil uplatněný nárok na odpočet daně u veškerého majetku, který byl k datu zrušení registrace plátce DPH jeho obchodním majetkem, u kterého uplatnil nárok na odpočet daně. Žalovaný má za to, že žalobce pořídil největší objem zásob zboží v letech 2003 a 2004 a už na konci roku 2005 a na počátku roku 2006 označil toto zboží jako neprodejné a evidoval ho jako odpad. Žalobce tedy vykázal zboží jako neprodejné, údajně z dlouhodobého skladování, tj. vybledlé a nemódní pořízené jen 1 až 2 roky předtím, neboť starší zásoby měl dle jeho tvrzení znehodnocené povodní v roce 2002. Proto je nutno považovat tvrzení o neprodejnosti zásob zboží pro jejich znehodnocení dlouhým skladováním za účelové. Dále žalovaný poznamenává, že z předložených faktur vydaných společností Růžov a.s., Borovany, která prováděla likvidaci textilního odpadu, vyplývá, že dodavatelem textilního odpadu na skládku nebyl žalobce, ale společnost VARIACE spol. s r.o. v likvidaci. K uvedeným fakturám byly kromě vážních lístků doloženy i průvodky odpadů, čestné prohlášení, dodací listy, ze kterých vyplývá, že dodavatelem odpadů je společnost VARIACE spol. s r.o., což její jednatel Mgr. F.B. potvrdil svým podpisem. Úhrada za skládku dodaného textilního odpadu činí 5.624 Kč včetně DPH a byla uhrazena hotově společností Růžov a.s. Borovany. Žalobce tvrdí, že textilním odpadem, který v březnu roku 2009 dodal k likvidaci společnosti Růžov a.s., Borovany, byly znehodnocené zásoby zboží evidované k 31.12.2005. Tyto výdaje za skládku odpadu nezahrnul do výdajů souvisejících s jeho podnikatelskou činností za zdaňovací období 2009. Žalobce předložil kopii potvrzení ze dne 28.08.2002, ve které je uvedeno, že dům v ulici Tylova 23, České Budějovice byl zasažen zátopovou vodou při povodních v srpnu 2002. Správce daně z živnostenského rejstříku zjistil, že sídlo a provozovna na této adrese měla společnost VARIACE spol. s r.o., přičemž žalobce měl sídlo na adrese České Budějovice, kap. Jaroše 27. Žalobce ani neprokázal, že by na adrese provozovny právnické osoby byly v době povodní v srpnu 2002 uskladněny jeho zásoby. Správce daně má tedy za to, že žalobce neprokázal důvody likvidace, neprokázal, že zásoby zboží byly neprodejné z důvodu znehodnocení. Žalobce likvidaci zásob žádným důkazním prostředkem neprokázal, samotnými likvidačními protokoly, které si žalobce sám napsal a

podepsal toto prokázat nelze. Žalobce tedy neprokázal svoje tvrzení, že k datu přerušení podnikatelské činnosti měl zásoby zboží v nulové výši. Tvrzení žalobce ohledně evidence zásob a termínu jejich likvidace si totiž vzájemně odporují a vyvolávají pochybnosti o věrohodnosti jeho jednotlivých tvrzení. Rovněž žalobcem předložené listinné důkazy neprokazují jeho tvrzení o likvidaci zásob metrového textilu, proto daň doměřená žalobci byla stanovena v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o dani z přidané hodnoty.

Ze správního spisu vyplynuly tyto rozhodné skutečnosti:

U žalobce byla zahájena dne 10.11.2011 daňová kontrola ohledně daně z přidané hodnoty za zdaňovací období I. čtvrtletí roku 2010. Žalobce během jednání do protokolu uvedl, že k datu 31.12.2005 evidoval zásoby ve výši 1.954.101 Kč, přičemž se jednalo o metrový textil od zahraničních dodavatelů. V následujících letech evidoval žalobce zásoby v daňových přiznáních k dani z příjmů fyzických osob v nulové výši, neboť je zapomněl uvést do daňových přiznání. Tyto zásoby metrového textilu byly znehodnoceny a vyvezeny na skládku společnosti Růžov v Borovanech.

Ze zprávy o daňové kontrole vyplývá, že stav zásob zboží byl vykázán k 31.12.2008 ve výši 404.334 Kč a k 31.12.2009 ve výši 0 Kč. Žalobce předložil fakturu č. 1/2009 ze dne 08.01.2009 na částku 16.495 Kč, fakturu č. 2/2009 ze dne 16.03.2009 na částku 46.220 Kč, z nichž vyplývá, že zásoby evidované k 31.12.2008 v pořizovací ceně 404.334 Kč byly v roce 2009 prodány odběrateli K.H. – DAKR za tržní cenu 62.715 Kč. Následně však žalobce ve vyjádření uvádí, že zásoby byly poškozeny při povodni v roce 2002, proto přistoupil z hygienických důvodů k likvidaci zásob zboží. Dále uváděl, že v roce 2006 vydal vnitřní směrnici o vyřazení těchto zásob z prodeje a sepsal i protokol o vyřazení zásob s cílem jejich likvidace. V letech 2006 až 2007 většinu zásob postupně zlikvidoval vyvezením na skládku, o čemž sepsal likvidační protokoly. Úplný doprodej zbytku látek byl uskutečněn v roce 2009.

Žalobce byl vyzván správcem daně ze dne 23.04.2012 k prokázání, že zásoby zboží evidované k 31.12.2005 v pořizovací ceně 1.954.101 Kč byly znehodnoceny povodní v roce 2002 a zlikvidovány v roce 2006 a 2007 na skládce v Růžově, a že se uskutečnil doprodej zbytků látek v roce 2009. Žalobce reagoval na výzvu písemnosti ze dne 11.05.2012, uváděl, že likvidaci oddaloval, neboť se pokoušel zásoby zboží zachránit. Za účelem prokázání znehodnocení látek předložil žalobce barevné fotografie a dále faktury č. 1/2009 a č. 2/2009.

Žalobce byl seznámen dne 18.09.2012 s výsledkem kontrolního zjištění. Správce daně učinil závěr, že žalobce neprokázal, že v souladu s § 74 odst. 6 zákona o dani z přidané hodnoty snížil uplatněný nárok na odpočet daně u veškerého majetku, který byl k datu zrušení registrace jeho obchodním majetkem a u kterého uplatnil nárok na odpočet daně, neboť neprokázal, že zásoby byly vyřazeny z obchodního majetku likvidací v roce 2006 a 2007, prokázal pouze prodej části těchto zásob v roce 2009. Žalobci byl zaslán výsledek kontrolního zjištění, ke kterému se následně žalobce vyjádřil podáním ze dne 17.05.2013, kdy namítal, že podle § 24 odst. 2 písm. zg) zákona o daních z příjmů je likvidace zásob, tedy i zásob zboží daňovým výdajem. Zpráva o daňové kontrole byla se žalobcem projednána dne 01.08.2013, správce daně žalobci doměřil dodatečným výměrem ze dne 08.08.2013 daň z přidané hodnoty za zdaňovací období I. čtvrtletí roku 2010 ve výši 348.549 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, v odvolání namítal, že od roku 2006 nenakupoval zásoby a až na výjimku, kdy zboží řádně zdanil, ani neprodával zboží. Dodanění zásob při likvidaci není zdanitelným plněním podle § 13 zákona o dani z přidané hodnoty. Žalobce uváděl, že ke dni zrušení registrace neměl žádný obchodní majetek, při ukončení podnikání veškerý majetek

zlikvidoval, a proto neměl z čeho snižovat nárok na odpočet daně z přidané hodnoty. Napadeným rozhodnutím bylo odvolání žalobce jako nedůvodné zamítnuto, neboť žalobce neprokázal likvidaci zásob, proto odvolací orgán konstatoval, že žalobce neprokázal, že snížil uplatněný nárok na odpočet z veškerého majetku, který byl k datu zrušení registrace jeho obchodním majetkem a u kterého uplatnil nárok na odpočet daně nebo jeho část podle § 74 odst. 6 zákona o dani z přidané hodnoty.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 75 odst. 2 s.ř.s. v mezích daných žalobními body a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Žalobce nedůvodně namítá, že daňová kontrola nebyla řádně zahájena. Z § 87 odst. 1 daňového řádu vyplývá, že je daňová kontrola prvním úkonem správce daně vůči daňovému subjektu, při kterém je vymezen předmět a rozsah daňové kontroly a při kterém správce daně začne zjišťovat daňové povinnosti nebo prověřovat tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení daně. Z protokolu „o zahájení daňové kontroly podle ustanovení § 87 odst. 1 daňového řádu“ ze dne 10.11.2011 vyplývá, že je ke dni sepsání protokolu zahájeno podle § 91 daňového řádu doměřovací řízení k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009 a k dani z přidané hodnoty za zdaňovací období I. čtvrtletí roku 2010. Žalobce tedy byl řádně seznámen se zahájením daňové kontroly, rovněž tak s tím, co je předmětem daňové kontroly a následně byl i správcem daně vyzván k předložení daňových dokladů a písemností k prokázání jeho tvrzení. Z uvedeného protokolu o zahájení daňové kontroly je tedy patrné, že došlo k zahájení daňové kontroly, jestliže z protokolu je seznatelný průběh uskutečněného jednání a byly i provedeny faktické úkony, které je nutno považovat jako zahájení kontroly, neboť došlo k vyžádání podkladů pro kontrolu a žalobce byl s obsahem protokolu seznámen, jestliže byl jím po přečtení podepsán.

Žalobce namítá, že ačkoliv živnost pozastavil až dne 18.09.2009 prokazatelně z účetnictví není pochyb o tom, že od roku 2005 žádné další zásoby nenakupoval, na počátku roku 2006 zásoby z minulých let jako neprodejné vyřadil z evidence zásob a nadále je evidoval jako odpad.

Soud na základě písemností založených ve spise ověřil, že žalobce k 31.12.2005 evidoval zásoby v pořizovacích cenách ve výši 1.954.101 Kč. Daňovou evidenci vedl formou jednoduchého účetnictví a výdaje spojené s pořízením zásob uplatnil v příslušných zdaňovacích obdobích jako výdaje daňové, čímž snížil o jejich hodnotu základ daně podle § 7 zákona o daních z příjmů. Od 01.01.2006 žalobce evidoval zásoby v nulové výši. Z toho vyplývá, že jednorázově snížil stav svého majetku o hodnotu 1.954.101 Kč a v dalších zdaňovacích obdobích až do roku 2009 evidoval stav zásob v nulové výši. Správce daně po předložení daňových dokladů žalobcem v rámci daňové kontroly daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2009, měl pochybnosti o tom, že stav zásob byl nulový. Proto žalobce vyzval dne 07.02.2012 k prokázání stavu zásob a ve výzvě podrobně specifikoval, na základě jakých skutečností mu vznikly pochybnosti o tomto údaji. Vysvětlení poskytnuté žalobcem správcem daně neakceptoval, ve zprávě o daňové kontrole na straně 9 až 11 důvody podrobně vysvětlil. Soud považuje toto hodnocení správce daně, které je obsaženo i v žalobou napadeném rozhodnutí, za správné a dostačující.

Soud proto uzavřel, že je správný závěr daňových orgánů, že žalobce neprokázal likvidaci zásob, která měla proběhnout v intencích § 24 odst. 2 písm. zg) zákona č. 586/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů. V této souvislosti lze poukázat na zjištění správce daně, na základě kterého neuvěřil tvrzení žalobce, že šlo o poškozenou metráž textilu

během povodní, a proto přistoupil k její likvidaci hlavně z hygienických důvodů, neboť k 31.12.2002 žalobce evidoval stav zásob pouze ve výši 418.367 Kč a další zásoby byly pořízeny převážně až v roce 2003 a 2004, tudíž nemohly být znehodnoceny povodněmi z roku 2002. Žalovaný neuvěřil ani tvrzení žalobce, že likvidace zboží proběhla až v roce 2009, což dokládal likvidačními protokoly ze dne 02.03.2009 a 11.03.2009, třemi vážnými listy z 02.03.2009, 11.03.2009, neboť na nich byla jako předávající dodavatel odpadu uvedena společnost VARIACE spol. s r.o. Navíc pokud žalobce neprokázal, že v období od 01.01.2006 do 01.01.2009 provedl postupnou likvidaci zásob, které měly být znehodnoceny k 31.12.2005, byl povinen zásoby ve výši 1.954.101 Kč ve smyslu § 7b odst. 1 písm. b) a odst. 2 zákona o daních z příjmů evidovat i v roce 2009. Tuto povinnost žalobce nesplnil.

Správce daně zjistil, že žalobce prodal část zboží K.H. - DAKR a správně snížil cenu zásob o částku pořizovací ceny prodaných zásob ve výši 404.328 Kč. Tento postup odůvodnil správce daně, jak ve zprávě o daňové kontrole, tak i v žalobou napadeném rozhodnutí. Soud považuje závěr správce daně i žalovaného, že žalobcem nespotřebované zásoby ve výši 1.549.773 Kč měly být žalobcem evidovány a že ve smyslu § 23 odst. 8 písm. b) bod 2 zákona o daních z příjmů měl žalobce povinnost zvýšit základ daně o tuto částku za rok 2009, za správný.

Správce daně neakceptoval žalobcem uvedený postup podle „vnitropodnikové směrnice“ ze dne 20.12.2005, na základě které vyřadil ke dni 01.01.2006 zásoby ve výši 1.954.101 Kč ze skladu s tím, že nepodléhaly řádné inventarizaci zásob, ale vyřadil je s pomocí soupisů pomocného charakteru až do úplné likvidace této textilní metráže. Nejednalo se však o vyřazení předmětných zásob z obchodního majetku ve smyslu § 4 odst. 4 zákona o daních z příjmů, proto tento postup žalobce při vykazování stavu zásob zboží v daňové evidenci za roky 2006 až 2009 byl chybný. Daňový subjekt měl povinnost v souladu s § 7b) odst. 1, písm. b) zákona o daních z příjmů vést daňovou evidenci, která umožňuje zjištění základu daně z příjmů a obsahuje údaje o majetku a závazcích. Zásoby zboží jsou složkou majetku ve smyslu § 7b) odst. 2 zákona o daních z příjmů a v návaznosti na ustanovení § 25 zákona o účetnictví se zásoby, pokud byly pořízeny úplatně, oceňují pořizovací cenou. Žalobce v průběhu daňové kontroly neprokázal, že se v případě zásob zboží evidovaných k 31.12.2005 jednalo o znehodnocené zásoby zboží následkem živelní pohromy, neprokázal tak důvod znehodnocení zásob zboží, ani jeho fyzickou likvidaci nebo prodej, a proto byl povinen evidovat je v majetku ve své daňové evidenci až do roku 2009.

Žalobci byla rozhodnutím ze dne 07.12.2009 zrušena registrace plátce DPH ke dni 10.01.2010. Tím vznikla žalobci povinnost snížit uplatněný nárok na odpočet daně u majetku, který byl k datu zrušení registrace jeho obchodním majetkem a u kterého uplatnil nárok na odpočet daně nebo jeho část podle § 74 odst. 6 zákona o dani z přidané hodnoty. Žalobce k datu 31.12.2002, tedy ke konci zdaňovacího období, kdy došlo k povodním, vykázal stav zásob ve výši 418.367 Kč, k datu 31.12.2005, však přestal zásoby pro údajné znehodnocení evidovat a vykázal tak zásoby ve výši 1.954.101 Kč. Dle správce daně je z podaných daňových přiznání od roku 2002 evidentní, že zásoby zboží byly pořízeny převážně až v roce 2003 a 2004, což vyplývá i z vyjádření žalobce ze dne 13.12.2011, kdy uvedl, že podstatnou skutečností pro stav zásob bylo jejich poškození povodní, kdy k likvidaci přistoupil hlavně z hygienických důvodů, většina vyřazených zásob byla v letech 2006 až 2007 postupně zlikvidována vyvezením na skládku, o čemž byly jím sepsány likvidační protokoly. Tato jeho výpověď je však v rozporu s jeho vyjádřením ze dne 31.10.2012, kdy uváděl, že likvidace veškerého zboží evidovaného k 31.12.2005 proběhla až v roce 2009, což doložil likvidačními

protokoly ze dne 02.03.2009 a 11.03.2009 a 3 kusy vážních lístků, na nichž je jako předávající uvedena společnost VARIACE spol. s.r.o.

V daném případě pro doměřovací řízení bylo opodstatněné, zda byly předmětné zásoby v obchodním majetku žalobce ke dni zrušení jeho registrace plátce DPH, proto není relevantní tvrzení žalobce, kdy byly jím zásoby zboží pořízeny. V daném případě bylo tedy povinností žalobce prokázat, že snížil uplatněný nárok na odpočet veškerého majetku, který byl k datu zrušení registrace jeho obchodním majetkem a u kterého uplatnil nárok na odpočet daně nebo jeho část dle § 74 odst. 6 zákona o dani z přidané hodnoty. Žalobce však neprokázal, že zásoby látek v hodnotě 1.549.737 Kč byly vyřazeny ze zásob a že došlo k jejich fyzické likvidaci z důvodu jejich znehodnocení, tedy neprokázal, že v souladu s § 74 odst. 6 snížil uplatněný nárok na odpočet daně u veškerého majetku, který byl k datu zrušení registrace plátce DPH jeho obchodním majetkem a u kterého uplatnil nárok na odpočet daně.

Jestliže správci daně vznikly pochybnosti o nulovém stavu zásob žalobce a tyto pochybnosti vyjádřil srozumitelnou a zákonu odpovídající výzvou, pak takový postup odpovídá zákonu. Žalobce byl totiž ve smyslu § 135 odst. 2 daňového řádu povinen v řádném daňovém tvrzení vyčíslit daň a uvést předepsané údaje. Správce daně naopak za období, ve kterých neprováděl daňovou kontrolu, nebyl povinen správnost údajů vykazovaných žalobcem prověřovat. Z toho důvodu na něho nemohlo přejít důkazní břemeno ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) a d) daňového řádu. Žalobce měl povinnost prokázat ve smyslu § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu správnost vykázaného nulového stavu majetku zásob ke dni přerušení jeho podnikatelské činnosti. Současně byl povinen ve smyslu § 92 odst. 3 a 4 daňového řádu prokázat veškeré skutečnosti, které uváděl ve svém daňovém přiznání, tzn. i správnost údaje o nulovém stavu zásob k počátku a konci zdaňovacího období roku 2009. Žalobce stíhalo důkazní břemeno. Pokud žalobce neprokázal jím tvrzené skutečnosti, nemá to automaticky za následek povinnost prokazovat tyto skutečnosti správcem daně. Povinností správce daně je pouze prokázat, jak ostatně správně žalobce v žalobě poznamenal, že má pochyby o skutečnostech, které jsou uvedeny v účetnictví žalobce nebo o tvrzeních, které žalobce předkládá. Pokud věcnými argumenty tyto pochyby správce daně popíše a nejsou rovněž věcnými argumenty daňovým subjektem odstraněny, pak opět je důkazní břemeno na daňovém subjektu a je správný závěr o tom, že důkazní břemeno žalobce neunesl. Není povinností správce daně za daňový subjekt vyhledávat důkazy. Daňové řízení není ovládáno zásadou vyšetřovací.

Soud proto uzavřel, že závěr daňových orgánů, že účetnictví vykazovalo vady ve vztahu k evidenci stavu zásob, je správný. Odmítnout je třeba námitku žalobce, že je třeba přihlídnout k odstupu času ve vztahu k navrhování a předkládání jiných důkazních prostředků. Pokud by totiž evidence žalobce byly vedeny v souladu se zákonem o účetnictví, nemohl by časový odstup na těchto evidencích ničeho změnit a žalobce mohl takovou evidenci jednoznačně prokázat svá tvrzení. Evidence však nebyly vedeny v souladu se zákonem o účetnictví. Je vždy věcí daňového subjektu, zda předloží takové důkazy, které mohou posloužit k potvrzení pravdivosti jeho tvrzení. Soud neshledal opodstatněnost tvrzení žalobce, že daňové řízení bylo vedeno s úmyslem v každém případě žalobci doměřit daň. Žalobce měl možnost předkládat důkazy a svá tvrzení doložit. Navíc soud ověřil z obsahu správního spisu, že správní orgán přesunul jednání, které bylo nařízeno na konkrétní datum, neboť činil šetření, které vyústilo ve prospěch žalobce a činil tak z úřední povinnosti. Z tohoto postupu je proto naopak patrná snaha daňových orgánů zjistit správnou výši daňové povinnosti daňového subjektu, tak jak mu ukládá daňový řád.

Soud poznamenává, že žalobce do protokolu dne 10.11.2011 uvedl, že se u zásob uvedených v daňovém přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2005 jednalo o metrový textil, jehož zásoby byly znehodnoceny během záplav v roce 2002, které byl nucen zlikvidovat. Dne 17.05.2013 žalobce uváděl, že od roku 2006 neeviduje zásoby z důvodu, že se zboží stalo neprodejným. Následně bylo jím odkazováno na Směrnici o vyřazení zásob metrového textilu z prodeje a na protokol o vyřazení zboží, kdy většina zásob byla v letech 2006 a 2007 zlikvidována a byly sepsány likvidační protokoly. Část této metráže byla následně prodána v roce 2009. Toto tvrzení žalobce je však v rozporu s jeho výpovědí v podání ze dne 31.10.2012, kde uvedl, že konečná likvidace zásob proběhla až v roce 2009. Změna této výpovědi v tomto směru tedy vyvolává pochybnosti o věrohodnosti jeho tvrzení.

Soud proto uzavřel, že je správný závěr žalovaného, že v obchodním majetku žalobce ke dni zrušení registrace plátce DPH byly zásoby metrového textilu, a to v hodnotě 1.549.737 Kč a proto žalobci dle § 74 odst. 6 zákona o dani z přidané hodnoty při zrušení registrace plátce DPH vznikla povinnost snížit uplatněný nárok na odpočet daně u tohoto obchodního majetku a to ve výši uplatněného nároku na odpočet, což představuje částku 359.949 Kč.

Soud proto uzavřel, že žalobcem uvedené žalobní námitky nejsou opodstatněné, proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. a vychází ze skutečnosti, že úspěšný žalovaný nevynaložil žádné náklady nad rámec své běžné administrativní činnosti.

Soud rozhodl rozsudkem bez jednání podle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci projevíli s takovým procesním postupem souhlas.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 30. září 2014

Předsedkyně senátu:
JUDr. Věra Balejová v. r.

Za správnost vyhotovení :
Prázdna Jaroslava